

Public

Scrutiny

van de opinie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens
over het Verdragssysteem inclusief diens rol en werklust
zoals is gesteld in §1, §4 en §6 van de
”Opinion on the draft Copenhagen Declaration”
deze versie en de Engelse versie zijn authentiek

Introductie

Op verzoek van de voorzitter van het Comité van Ministers heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Europese Hof) zich gebogen over het eerste ontwerp van de verklaring die is opgesteld voor de topconferentie die op 12-13 April 2018 in Kopenhagen plaatsvond. Dit unanieme advies is goedgekeurd door het Bureau in het licht van de bespreking in de plenaire vergadering op 19 februari 2018.

Gezien de aard van de uitvoering, die samenviel met de eerste fasen van de bespreking van het ontwerp binnen het Comité van Ministers, was de benadering van het Europese Hof om zich voornamelijk te concentreren op de inhoud van het document, waarbij de thema's, ideeën en voorstellen zijn onderzocht, in plaats van in detail commentaar geven op de huidige formulering. Gemakshalve heeft het Europese Hof zijn advies zo gestructureerd dat het de structuur van de ontwerpverklaring weerspiegelt. Het authentieke oordeel van het Europese Hof is beschikbaar in de sectie "The Manual for Public Scrutiny (...) and more documents" van deze site "www.publicscrutiny.nl".

Hierna wordt het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden afgekort tot EVRM.

Overzicht van de opinie

Het document is ordelijk van opzet en na de "Inleiding" is het "Commentaar op de ontwerpverklaring" opgesplitst in de volgende paragrafen;

Gedeelde verantwoordelijkheid - beter evenwicht, betere bescherming (para. 7-15)

Nationale implementatie - de primaire rol van staten (para. 16-21)

Europees toezicht - de ondersteunende rol van het Hof (para. 22-30)

Wisselwerking tussen nationaal en Europese niveaus - de behoefte aan dialoog en participatie (para. 31-42)

De zaakslast-uitdaging - de behoefte aan verdere actie (para. 43-54)

Interpretatie - de behoefte aan duidelijkheid en consistentie (para. 55-61)

De selectie en verkiezing van rechters - het belang van samenwerking (para. 62-69)

Uitvoering van vonnissen (para. 70-78)

Paragrafen 79-84

Introductie van de publieke controle

(Citaat:) Het zou volgens het Hof ondenkbaar zijn dat artikel 6 par. 1 (art. 6-1) in detail de procedurele waarborgen moet beschrijven die worden geboden aan partijen in een lopende rechtszaak en mag niet eerst datgene beschermen dat het alleen mogelijk maakt om van dergelijke waarborgen te profiteren (§35). In §36 worden de eerlijke, openbare en vlotte kenmerken van artikel 6, §1 beschouwd zonder nadere uitwerking. Pas later is uitgewerkt in de uitspraak van de zaak Pretto e.a. tegen Italië, 8 december 1983, §21, de oorzaak en het doel van de verplichte openbare uitspraak van een vonnis, namelijk om ervoor te zorgen dat de rechterlijke macht door het publiek wordt gecontroleerd met het oog op de bescherming van het recht op een eerlijk proces (zaak Pretto, §27). Deze zaak in 1983 verandert niets aan de terugwerkende kracht van elke Europese Hof's uitspraak dus ook van de publieke controle vanaf de datum dat het EVRM van kracht werd.

De publieke controle is een eenheid en een gelijkelijk 'bij wet vastgesteld' of een gelijkelijk bij 'wet makend verdrag' (§36) vastgesteld als rechtsoordelende autoriteit, zoals elk (disciplinaire) tribunaal.

Het Europese publiek omvat ongeveer 450 miljoen burgers minus de medewerkers van de overheid, ambtenaren en functionarissen. In artikel 6, §1 EVRM is ook de pers uitgesloten van het publiek. Wie deelnemen aan de publieke controle is beschreven in de "Handleiding publieke controle" (URL: www.publicscrutiny.nl, punt 4). Waarom de publieke controle een eenheid is en door wat het verenigd is, wordt voldoende uitgelegd in paragraaf 18e verderop.

Introductie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Het Europese Hof heeft rechtsmacht die zich uitstrekt tot alle aangelegenheden betreffende de interpretatie en toepassing van het Verdrag en de Protocolen daarbij (artikel 32, §1). In geval van betwisting over de bevoegdheid van het Europese Hof, beslist het Europese Hof (artikel 32, §2). Het Europese Hof heeft dus dictatuur over de interpretatie en toepassing van het EVRM.

Het Hof kan op verzoek van het Comité van Ministers advies uitbrengen over juridische kwesties betreffende de interpretatie van het Verdrag en de Protocolen daarbij (artikel 47, §1). Het Hof beslist of een verzoek om advies, ingediend door het Comité van Ministers, binnen zijn bevoegdheid valt in de zin van artikel 47 (artikel 48). Het Europese Hof heeft dus dictatuur wat betreft het geven van adviezen over juridische kwesties met betrekking tot de interpretatie (niet de toepassing) van het EVRM.

De definitieve uitspraak wordt gepubliceerd (artikel 44, §3). De adviezen van het Hof worden meegedeeld aan het Comité van Ministers (artikel 49, §3). De uitspraken van het Europese Hof worden dus gepubliceerd en vallen dus onder de jurisdictie van de publieke controle, terwijl de adviezen van het Europese Hof geheim zijn en vallen dus buiten de jurisdictie van de publieke controle.

Alvorens in functie te treden, legt elke gekozen rechter, tijdens de eerste zitting van het plenaire Hof waar de rechter aanwezig is, of, indien nodig, voor de president van het Hof, de volgende eed af of legt hij de volgende plechtige verklaring af: "Ik zweer" – of "ik verklaar plechtig" – "dat ik mijn functies als rechter eervol, onafhankelijk en onpartijdig zal uitoefenen en dat ik alle beraadslagingen geheim zal houden (Article 25, sub d, Convention directs to the Rules of Court, here Rule 3).

De beginselen voor elke toetsing van de rechterlijke macht.

Goede trouw is zeker afwezig omdat anders elk geschil twee terechtheden heeft, terwijl er maar één mogelijk is om in overeenstemming te zijn met de auteur; het respecteren van goede trouw zonder discriminatie maakt een rechtvaardige controle of rechtszaak nep en nutteloos.

De bewijzen van meened, misbruik of overtredingen veranderen niet dat de daders in staat zijn om al dan niet per ongeluk rechtvaardige bevindingen of conclusies te uiten. Ook overtredende rechtbanken veranderen dit niet.

Elke rechtszaak is een partij die zijn rechten uitoefent (bevoegdheid is een recht) tegen een andere partij die deze uitoefening niet wil verdragen. De onderhavige zaak getuigt van een regering die onwillig is om het eens te worden met de Commissie. De reden voor rechtvaardig onderzoek is om de oorzaak bloot te leggen voor een poging tot een oplossing: is het een tegenwerkend recht, een gebrek aan kennis over het (uit te voeren) recht of soms is het om nadeel of erger te maken. Een rechter is toegerust en gefaciliteerd om de werkdocumenten van de wetgevende auteur te ontsluiten om zijn overdenkingen, voorwerp en doel met de wet en de betrokken artikelen te publiceren. Dit is een opgeëiste verplichting.

De plaats en het belang van het EVRM.

Het EVRM is de niet-tolerante en niet-overschrijdbare contourgrens van de "Rechtsstaat", waarin alle activiteiten of menselijke effecten plaatsvinden (zie paragraaf "Inleiding"). Niet hetzelfde, maar vergelijkbaar met de veiligheidsvoorschriften voor producten in de samenleving, die hun eigen specifieke regels voor constructie en werking hebben. Dus hoe goed en volgens de wet een product dan ook gemaakt is, wanneer het de veiligheidscontrole niet passeert is het onbruikbaar en weg uit de samenleving.

Het EVRM is een regulier contract, met aan de ene kant de verdragsluitende staten en aan de andere kant iedereen (artikel 1 EVRM). Elke contractbreuk heeft ook juridische gevolgen door het verbintenissenrecht in het land waar de overtredingen plaatsvinden.

De Mensenrechten draaien geen rollen om, wisselen niet met personen in hun officiële hoedanigheid of keren de opgetreden machtsverschillen niet om. De mensenrechten zijn niets meer en niets minder dan een gelijkmakende, vereffenende, macht.

Eindconclusies over de opinie binnen de mensenrechten

1. Opzettelijk negeren van de publieke controle

In §4 is herinnerd aan de verschillende rollen van de verschillende actoren in het systeem, opgericht door het EVRM. Samengevat zijn de Contract Staten, het Europese Hof en het Comité van Ministers. Opzettelijk is buiten beschouwing gelaten en volledig genegeerd de publieke controle op de gepubliceerde einduitspraken van het Europese Hof.

2. Altijd een onaanvaardbaar unfair oordeel

Nergens erkent het Europese Hof dat hetzelf en elk nationaal gerecht altijd de laatste in lijn is. Dit sluit een eerlijk proces uit door te oordelen op basis van een mening wanneer deze mening vooraf niet bekend (was) toen de private partijen begonnen te escaleren van hun meningsverschillen. Een oneerlijk proces is standaard ten voordele van een partij en daarmee dus niet-onpartijdigheid. Een eerlijk proces vernietigen door te oordelen op basis van een mening is een strafbaar feit, zoals meened.

3. Fatale verachting van de oorsprong van het Europese Hof

Het Europese Hof stelt in §28: (citaat) "Het is relevant eraan te herinneren dat er geen formele precedentleer bestaat in de jurisprudentie van het EVRM.". Deze formele verklaring is een diepe en fatale minachting voor het oorspronkelijke Europese Hof en enkelen van die daarop volgden. Alle latere Europese Hoven hebben de bindende kracht van artikel 46 gebroken en blijven deze nog steeds breken, van de authentieke interpretaties in de vroegste uitspraken. Alle latere 'uitspraken' zijn onbetwistbaar strafbare feiten.

De fataliteit van de latere Europese Hoven's minachtingen in en door hun 'uitspraken' is de wereldwijde verbreiding (door publicatie en de pers' benadrukking) van de praktijk en het gebruik van deze minachting voor en negeren van eerdere uitspraken. Het Europese Hof erkent deze verspreide praktijk en gebruik en stelt in §32: (citaat) "de zich herhalende gevallen die voortvloeien uit het niet adequaat uitvoeren van een eerder vonnis, het zakendossier bevat nog steeds een buitensporig aantal van dit soort verzoeken." Het Europese Hof blijft echter doorgaan met het creëren van 'nieuwe' interpretaties in 'nieuwe' uitspraken door middel van jongleren met woorden of zinnen voor misleiding van eenieder naar binnen in de magische wereld op papier.

In werkelijkheid drijft het Europese Hof af van de oorsprong van de vrede die is geanalyseerd in de preambule van de Universele Verklaring ((citaat :) "In aanmerking genomen dat het essentieel is, als de mens niet verplicht wordt tot de remedie, als laatste redmiddel, van rebellie tegen tirannie en onderdrukking, dat mensenrechten moeten worden beschermd door de rechtsstaat,"), door de naties die de gevolgen lijfelijk hebben ervaren en de preambule is tegelijk de voorspelling van het resultaat wanneer het wordt weggevaagd. Het Europese Hof onthult het proces van afdrijven en hoe dit gebeurt en de zelfmotivatie om door te gaan met afdrijven en het proces ervan.

4. Verraad aan de mensenrechten

In de paragraaf 3 hierboven wordt goed uitgelegd dat minachting van de oorsprong van het Europese Hof crimineel en fataal is en ook waarom dit zo is. Het citaat is een fatale en uiterst criminele uiting van geest of het morele karakter. Ten eerste omdat dit strijdig is met het weloverwogen interpretatieprincipe dat een mensenrecht in uitdrukkelijke bewoordingen impliciete rechten omvat en het de plicht is van het Europese Hof om de impliciete rechten na te gaan (*het wettelijke kader van artikel 6, §1 in het geval van Golder vs. de Verenigd Koninkrijk, 21 februari 1975, §28*). Ten tweede omdat dit meteen de ongekende minachting bewijst van voorgaande hoge morele karakters in het Europese Hof (Artikel 21, §1, EVRM), beginnend bij het eerste Europese Hof. Ten derde is het ontkennen van precedenten direct een misbruik van artikel 17 omdat het Europese Hof (de groep of de personen in artikel 17) misbruik maakt van ieders recht, dat door middel van interpretatie bepaalde mensenrechten niet worden beperkt, door een latere nieuwe interpretatie in een later nieuw arrest, tot een grotere reikwijdte zoals bepaald in het Verdrag. (Artikel 17, EVRM). Ten vierde maakt het Europese Hof misbruik van ieders recht om van dit Hof informatie te ontvangen over EVRM's auteur's onderwerp, bedoelingen en intenties met het EVRM en deze te delen; het is dus in strijd met de artikelen 10, 17 en 18 van het EVRM. Ten vijfde is elke latere, afwijkende interpretatie in een later arrest een discriminatie en direct misbruik van artikel 14.

Het Europese Hof veronderstelt in §11 dat gevallen verschillen door verschillende omstandigheden met: (citaat) "toegepast in veel verschillende omstandigheden". Hiermee wordt voorbijgegaan aan het feit dat in de omstandigheden het verschil in gevallen en ook de overeenkomsten tussen gevallen aan het licht komen. Een vonnis moet dus de zaak identificeren om door de publieke controle te verifiëren waarom het anders of gelijk is.

5. Verraad aan rechtszekerheid en rechtsorde

Het Europese Hof stelt in §28: (citaat) "het Hof heeft erkend - en herhaalt hier - de noodzaak van een hoge mate van consistentie in de interpretatie en toepassing van het Verdrag.". En vervolgens: (citaat) "het is in het belang van rechtszekerheid, voorzienbaarheid en gelijkheid voor de wet dat het niet zonder overtuigende redenen afwijkt van precedentes die in eerdere gevallen zijn neergelegd". Het Europese Hof verwijst met een noot (4) naar zijn eigen oordeel en niet naar een verdragsartikel plus het verwijst naar een vrij recent vonnis en niet naar een van de eerste vonnissen. Ten slotte stelt het Europese Hof (citaat) "Het maakt op gepaste wijze gebruik van de mechanismen die door de Conventie zijn ingesteld om inconsistentie in de jurisprudentie te voorkomen, dwz het afstand doen van of de verwijzing van zaken naar de Grote Kamer."

De citaten zijn in tegenspraak met de zaken van het Europese Hof's en de nationale gerecht's business in de volgende alinea. Ook zijn de citaten in tegenspraak met de ontkenning van precedentes (paragraaf 3 hierboven) en het buitensporige aantal zich herhalende gevallen (paragraaf 7 hieronder, paragraaf "Zakelijke oplossing die mensenrechten vernietigt"). Ten slotte verankeren de citaten de enige adequate oplossingen (paragraaf 7 hieronder, sub-paragraaf "Niet-zakelijke oplossing die mensenrechten beschermt")

6. Europese en nationale rechtbanken zijn een business

Het Europese Hof stelt in §6 zijn werklust en de toename van deze werklust. Het vermeldt in §6 het belangrijkste werk: een groter aantal aanvragen en in §32 toevoegend: het behandelproces van herhalende zaken. Het verwelkomt in §20 de steun voor de (door het) toegepaste strategieën en stelt zich te concentreren op het vergroten van de capaciteit van de instelling om aanvragen te verwerken en te beslissen. Verder vermeldt het in §23 tijdelijke detacheringen bij de griffie. Om af te ronden: dit alles is zaken doen met een businessmodel en een businessplan. Dit alles bewijst meteen dat wanneer er onmiddellijk geld mee gemoeid is, de mensenrechten ontbreken of vernietigd worden.

Tenslotte creëert het Europese Hof een ongekennde chaos tegen rechtszekerheid, voorzienbaarheid, gelijkheid of rechtsorde door iedereen te stimuleren tot nieuwe opinies die -wanneer die bevalt- bepaald worden als nieuw geïnterpreteerd Mensenrecht (en). (Herinnerend aan het citaat in §28: "Zoals reeds aangegeven in paragraaf 16 hierboven, verwelkomt het Hof het idee van een grotere deelname aan procedures in de Grand Chamber."). Deze daden of engagementen vallen buiten de jurisdictie en zijn hierbij onwettig vanaf het moment dat ze worden uitgeoefend.

7. Het Europese Hof erkent de mensenrechten als liefdadigheid

Het Europese Hof stelt in §18: (citaat) "de mogelijkheid van een voortdurende dialoog op politiek niveau tussen staten over de ontwikkeling van de jurisprudentie van het Hof op bepaalde gebieden. Het is niet aan het Hof, als gerechtelijke instelling, om commentaar te geven op een dergelijk voorstel, behalve dat het wordt gepresenteerd onder de belangrijke voorwaarden van eerbiediging van de onafhankelijkheid van het Hof en het bindende karakter van zijn uitspraken.". (*) Dit nederig bedelen is in tegenspraak met de vaststelling van het Europese Hof met betrekking tot het EVRM: (citaat) "Aangezien het een wetgevend verdrag is" (*zaak Wemhoff vs. Duitsland, 27 juni 1968, p. 19, §8*). (*) Dit nederig bedelen om middelen; dit nederig bedelen om respect voor de onafhankelijkheid van het Hof; dit nederig bedelen om respect voor het bindende karakter (niet smeken om de bindende kracht zoals artikel 46 voorschrijft); de buitensporig aantal zich herhalende gevallen door het niet adequaat uitvoeren van een eerdere uitspraak (§32); het voldoen aan verzoeken door middel van een verklaring (§19); alleen en alles bij elkaar bewijst de enige echte macht in de praktijk plus dat er nooit een onafhankelijk gerecht, rechter of

rechterlijke macht was en zal zijn, noch in Europa, noch op nationaal niveau. (*) Een wetgevend verdrag stuurt niet alleen top-down maar ook bottom-up. (*) Met een wetgevend verdrag is onverwoestbaar gevestigd de gegeven rechten volgens de definitie van een rechtmatig recht: het ongehinderd genieten van de uitoefening van de gegeven rechten. (*) Onafhankelijk zijn is niet het recht van een tribunaal, maar een onafhankelijk tribunaal is een mensenrecht van elk privaat individu. (*) De eerbied van een Contract Staat voor het bindende karakter van elke uitspraak, ook die van de publieke controle, is onjuist; het is een garantie en dus een verplichting van elke Contract Staat.

Niettemin, is vastgesteld de huidige liefdadigheid en daad van barmhartigheid door de werkelijke macht in de praktijk: er is geen onafhankelijke gerecht, rechter of rechterlijke macht en die zal er ook nooit zijn. Ook wordt impliciet vermeld de onderdrukking top-down met elk niveau gedeeld door een latente discriminatielijn top-down.

Boven de lijn kan worden toegestaan door henzelf wat 'zij' de mensen eronder verbieden.

Benadrukt door het Europese Hof dat in §19 stelt: (citaat) "Het Hof herinnert eraan dat het, ondanks de druk van zijn zaken-last, in 2017 met succes een systeem heeft ingevoerd om uitgebreidere redenen te geven voor beslissingen van een enkele rechter, zoals gevraagd in de Verklaring van Brussel." Het Europese Hof vernietigt vrijwillig zijn onafhankelijkheid van de leverancier van middelen en maakt zichzelf onderdanig aan het leiderschap van de Raad van Europa.

8. Oplossingen

De hersenloze strijd

Het gebruik van het monetaire systeem op de kapitalistische manier heeft als basis om ten eerste de mensen arm te maken zodat ze blijven werken en ten tweede dat wie het meeste betaalt, krijgt wat nodig of gewenst is. In lijn hiermee is de competitie boven de latente discriminatielijn om het meeste geld te stelen. Dus de kapitalistische machten vernietigen standaard mensenrechten en in hun denkbeeld bestrijden mensenrechten het kapitalistisch systeem. Fantasie en angst komen in botsing.

Zakelijke oplossing die mensenrechten vernietigt

Het Europese Hof stelt in §24 bereid te zijn om een suggestie te onderzoeken in het kader van niet-uitgevoerde pilot uitspraken. Het stelt in §32 een buitensporig aantal zich herhalende gevallen door het falen om een eerder vonnis adequaat uit te voeren. Hierna stelt het dat dit het gevolg is van disfunctioneren in de nationale mensenrechten bescherming. Vervolgens wijst het Europese Hof op het cruciale belang van effectieve uitvoering en roept op tot speciale nadruk in de verklaring. Deze stellingen verduidelijken de ontkenning van precedents door het Europese Hof (paragraaf 3, hierboven) en zijn contra-acties tegen correcte, juridische interpretatie (www.publicscrutiny.nl, hoofdstuk "The Manual for Public Scrutiny (...) and more documents", document "Inventory of identifiers").

Niet-zakelijke oplossing die mensenrechten beschermt

De kern van een adequate oplossing voor bescherming van de mensenrechten is het beëindigen van de hersenloze strijd en fantasie en angst metgezellen maken. Kortom: de business van de Europese en nationale gerechten en de rechterlijke macht permanent vernietigen en dit verbonden met het herstel van de democratie –dat is de legale publieke controle– in elke rechtsstaat.

(*) Het Europese Hof stelt in §28: (citaat) "de noodzaak van een hoge mate van consistentie", "de belangen van rechtszekerheid, voorzienbaarheid en gelijkheid" en "het vermijden van inconsistentie in de rechtspraak". **Echter**, dit zijn helemaal geen behoeften, belangen of mechanismen; **in plaats daarvan**: dit zijn het acties en een must van "doen".

(*) Het Europese Hof stelt in §28: (citaat) "dat het niet zonder overtuigende reden mag afwijken van precedents die in eerdere zaken zijn vastgelegd", maar artikel 14 "Verbod op

discriminatie" beschrijft helemaal geen beperkingen. Het Europese Hof is verplicht om in elk opvolgende en noodzakelijke uitspraak de geërfde, reeds door middel van een legale interpretatie vastgestelde, duidelijkheden te herhalen van elk weloverwogen artikel.

(*) Het volgende, maar los van de voorgaande oplossing, is de verplichting van één uitspraak voor iedereen in gelijke gevallen (niet-restrictief discriminatieverbod). Gewoon om het buitensporige aantal interpretaties van één artikel met terugwerkende kracht te stoppen.

(*) Het Europese Hof stelt in §28: (citaat) "Het maakt op gepaste wijze gebruik van de mechanismen die door de Conventie zijn ingesteld om inconsistentie in de jurisprudentie te vermijden, dwz het afstand doen van of de verwijzing van zaken naar de Grote Kamer.", echter dit is zeker niet de geschikte oplossing die de oorzaak oplost die beide worden erkend in §32: (citaat) "Effectieve uitvoering (...) aangezien het ervoor zorgt (...) dat het Hof niet wordt opgeroepen om talrijke herhaalde klachten te behandelen die het gevolg zijn van disfunctioneren in nationale bescherming van de mensenrechten die al zijn geïdentificeerd.". **Nogmaals benadrukkend**, dat wanneer een document zoals het EVRM en de onvermijdelijke, ophelderende eerste interpretaties niet effectief zijn, dan het produceren van meer documenten (door ook anderen) helemaal geen oplossing is.

Niet-overwogen oplossing die mensenrechten beschermt

(*) Het Europese Hof mag zijn rechtsmacht niet misbruiken door werk en banen te creëren, en de mensenrechten niet toe te passen in de nationale wetgeving. Het Europese Hof moet stoppen met diens interpretaties die effectief is gestopt vóór 1990 en beginnen met de effectieve uitvoering door de nationale gerechten van de mensenrechten, zoals de auteur van de Conventie het bedoelde en beoogde.

Elke verbeterde interpretatie na 1990 getuigt van slecht werk in vorige uitspraken.

(*) Het volgende, maar los van de voorgaande oplossing is de verplichting om te stoppen met oordelen op basis van opinie om de vele uitspraken met gecreëerde verschillen in gevallen en allerlei soorten verschillende rechten, te stoppen. Gerechten, rechters en justitie zullen altijd de laatste in lijn blijven.

(*) Het Europese Hof moet in elke Contract Staat de instelling afdwingen van een uitvoerende machtsautoriteit (artikel 13, EVRM) om de uitspraken van legale publieke controle op de betrokken gerecht, rechters en rechterlijke macht uit te voeren.

Excuses zijn onmogelijk

Naast dat de minachting voor uitspraken van het Europese Hof, als eerste door dit Hof zelve werd en blijft worden gedaan, dan het volgende.

Het Europese Hof stelt in §6: (citaat) "dat het Hof momenteel wordt geconfronteerd met (een groter aantal aanvragen, een aanzienlijke achterstand, problemen in verband met interstatelijke zaken en de duur van de procedure, om er maar een paar te noemen).".

Resultierend in: (citaat) "de noodzaak om de middelen van het Hof aan te vullen en Staten op te roepen om te overwegen om vrijwillige bijdragen te leveren aan de speciale rekening van het Hof." In §23 wordt verwezen naar tijdelijke detacheringen naar de griffie. **Echter**, het Europese Hof heeft geen excuus zoals het oordeelde in de zaak De Cubber v. België, 26 oktober 1984, §34. België schond de Conventie en verdedigde: (citaat) "Van 1970 tot 1984 was de werklast van dergelijke rechtbanken meer dan verdubbeld, terwijl het aantal rechters niet was toegenomen.". Het Europese Hof paste in §35 de interpretatie toe: (citaat) "Het Hof herinnert eraan dat de Contract Staten verplicht zijn hun rechtsstelsels zo in te richten" om zo de naleving te verzekeren van de vereisten van artikel 6 par. 1 (art. 6-1)" en een beetje verder: (citaat) "Het is de taak van het Hof om vast te stellen of de Contract Staten het door het verdrag vereiste resultaat hebben bereikt, niet om de specifieke middelen aan te geven die moeten worden gebruikt.". Deze vaststelling geldt evenzeer voor het Europese Hof zelf.

Opmerking:

Specifiek dit oordeel is beperkt tot de belangrijkste onderwerpen.

Dit oordeel van de publieke controle is coöperatief in harmonie met de andere uitspraken van de publieke controle op deze site in de sectie "De Publieke Controles".

De authentieke opinie van het Europese Hof is beschikbaar op deze site "www.publicscrutiny.nl" in hoofdstuk "The Manual for Public Scrutiny (...) and more documents"